

Конгрес
Українських
Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 9 травня 2006 року № 18 (130)

ВІДСТОЯТИ ПРАВО УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ

ЗАЯВА ПРЕЗИДІЇ ГОЛОВНОГО ПРОВОДУ КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

У післявиборчий період в Україні значно активізувались антиукраїнські політичні сили, які своїми діями намагаються дестабілізувати ситуацію в нашій державі. Представники цих сил стали ініціаторами горезвісних рішень міських рад Харкова і Севастополя, а також Луганської обласної ради щодо надання російській мові статусу регіональної. Прикриваючись Європейською хартією регіональних мов або мов меншин, депутати, більшість яких є представниками Партії регіонів, намагаються здійснити розкол України за мовною ознакою.

Фактично зусилля "п'ятої колони Москви" в Україні спрямовані на нищення української мови, що є прямим продовженням політики русифікації і лінгвоциду, здійснюваного проти волелюбної української нації російським царатом і комуністичним режимом.

Конгрес Українських Націоналістів рішуче засуджує подібні дії як такі, що розхитують основи державності і можуть призвести до непоправних наслідків для суспільства. Рішення, прийняті місцевими радами тих українських областей, які чи не найбільше постраждали від насильницької і тотальної русифікації, є цинічним перекрученням Європейської хартії. При цьому біло-блакитні та червоні яничари при кожній нагоді зухвало заявляють про те, що продовжать русифікацію України на офіційному рівні, ухвалюючи подібні рішення в усіх місцевих радах, де вони становлять більшість.

Конгрес Українських Націоналістів рішуче і категорично вимагає зупинити руйнівні дії антиукраїнських сил і усунути небезпечну загрозу для держави. Звертаємося до української громадськості та патріотичних сил з закликом стати на захист української мови як невід'ємного атрибуту української незалежності та унікальності української нації. Серед перших кроків слід забезпечити правдиве трактування і виконання відповідно до її суті Європейської хартії регіональних мов як такої, що стосується мов зникаючих малих етнічних груп, які не мають своїх державних утворень, а тому використовувати положення Хартії для "захисту" російської мови є цинічним блюзнірством. Є очевидним, що цей документ у руках політичних шулерів перетворився на знаряддя русифікації України.

Конгрес Українських Націоналістів переконаний, що зазначені рішення низки місцевих рад становлять безпосередню загрозу національній безпеці України. Тому ми закликаємо Президента Віктора Ющенка невідкладно скликати з цього приводу засідання Ради національної безпеки і оборони та прийняти відповідні рішення.

Одночасно констатуємо відсутність державної політики, спрямованої на розвиток української мови як державної, забезпечення її функціонування у всіх сферах суспільного життя та в усіх регіонах України згідно з нормами Конституції та чинного законодавства. Ми вимагаємо від усіх органів влади послідовної і неухильної реалізації державницької політики в цій царині з належним її інституціональним, фінансовим, кадровим забезпеченням.

Конгрес Українських Націоналістів впевнений, що Президент, РНБО, Генеральна прокуратура та Конституційний Суд України, а також патріотичні сили дадуть достойну відсіч українофобським політичним силам і відстоять право української нації розвивати рідну мову у власній державі.

ЗАЯВА

ПРАВЛІННЯ ФОНДУ ІМ. ОЛЕКСИ ГІРНИКА З ПРИВОДУ СЕРІЇ РІШЕНЬ МІСЦЕВИХ РАД ПРО НАДАННЯ РОСІЙСЬКІЙ МОВІ СТАТУСУ РЕГІОНАЛЬНОЇ

Днями Севастопольська міська та Луганська обласна ради услід за Харківською міською радою, посилаючись на ратифіковану Україною Європейську Хартію регіональних мов або мов національних меншин, прийняли рішення про надання російській мові статусу регіональної мови. Такі рішення радісно і палко схвалив відомий російський націоналіст в Україні Євгеній Кушнарьов, який заявив, що подібні рішення незабаром приймуть інші ради, в яких перемогла Партія регіонів.

Колишній голова Верховної Ради В. Литвин нещодавно заявив, що подібні рішення є "тенденцією до фрагментації і розповзання України" та додав, що вони не є "безневинною забавкою". Але не зайвим буде нагадати, що це було сказано тим самим В. Литвином, якому 17 жовтня 2002 р. всупереч протестам і попередженням української громадськості, категоричній негативній позиції профільного комітету Верховної Ради та всупереч здоровому глузду вдалося не без порушення регламенту буквально проштовхнути згадану вище зловісну Хартію. Степан Гавриш назвав тоді рішення парламенту політичним абсурдом, оскільки Європейська Хартія за її духом і задумом її авторів покликана захищати права мов, які під тиском і пресом панівної державної мови зазнають утисків і вимирають. Російські шовіністи в українському парламенті та їхні комуністичні союзники домоглися включення до списку перерахованих в Хартії мов, що потребують захисту не лише білоруської, болгарської, гагаузької, грецької, єврейської, кримсько-татарської, молдавської, німецької, польської, румунської, словацької, угорської, а й російської мови. У чому полягає абсурд? А в тому, що російська мова, на відміну від інших вищеперелічених мов, які таки потребують захисту з боку держави, була і залишається панівною мовою в переважній більшості міст України включно з її столицею. Адже не державна мова витіснила російську, а російська витіснила українську та мови усіх інших нацменшин з більшості сфер суспільного життя і побутового вживання. Не про захист польської і єврейської мов думали і думають шовіністи і комуністи, а про продовження панування російської мови. Захищати російську мову в Україні від української мови – все рівно, що захищати вовка від пійманого ним зайця чи хижого орла від курчати. Російські націоналісти під виглядом Європейської Хартії за допомогою українських національно-розмагнічених перевертнів домагалися юридичних підстав для увічнення панування російської мови та розколу української нації на дві нації, а отже, для розколу у перспективі Української держави, бо будь-яка нація завжди прагне національно-державного самовизначення.

У зв'язку з викладеним правління Фонду ім. Олекси Гірника звертає увагу Президента В. Ющенка і громадськості на таке:

1. Рішення Луганської обласної ради та інших рад не може мати достатніх юридичних підстав, оскільки статус мов в Україні може визначатися лише Конституцією і Верховною Радою, яка одна може надавати певний статус певним мовам на певних територіях. Постанови обласних чи міських рад є проявом політичних позицій їхніх депутатів і можуть служити лише пропозицією для Верховної Ради.

2. Подібні рішення не мають під собою політичних підстав. Адже ніхто не захищає українську мову в Росії. Захисту нині в Луганській, Харківській та інших східних і південних областях потребує українська мова. Вона з корінних українських земель цинічно витіснена, незважаючи на те, що в Луганській області згідно з даними останнього перепису проживає 58% українців, з яких 50,4% визнали рідною – українську мову.

Закінчення на 3-й стор.

ПОТРІБЕН "НЬЮРБЕРГ-2" НАД ЧЕРВОНИМ ФАШИЗМОМ

Проблему святкування 9 травня в Україні коментує член президії та заступник голови Головного проводу КУН Володимир БОРЕЙЧУК.

– Чим є для Вас день 9 травня?

– За роки Другої світової війни Україна стала головним полігоном бойових дій і зазнала найбільших людських та економічних втрат. Загинуло понад 10 мільйонів українців. Гадаю, я відповів на ваше запитання. Це була загарбницька війна двох тоталітарних режимів – фашистського і червоного, головною метою яких було загарбання європейських держав. І не випадково перед початком Другої світової війни, 23 серпня 1939 року, було укладено радянсько-німецький пакт про ненапад. Таємна угода між Німеччиною і Радянським Союзом яскраво віддзеркалила імперську суть обох держав, цинічне ігнорування їхнім керівництвом загальноприйнятих у цивілізованому світі принципів міжнародних відносин. Жоден із тоталітарних режимів не бачив Україну як незалежну державу, і саме тому 30 червня 1941 року Організація Українських Націоналістів під проводом С. Бандери у Львові проголосила Акт відновлення Української держави. Було сформовано Українське державне правління, прем'єром якого став Ярослав Стецько.

За наказом Гітлера було ув'язнено С. Бандеру, Я. Стецька, членів уряду та близько 300 членів ОУН. В Освенцімі було замордовано двох братів С. Бандери. Яскраву сторінку в боротьбі за Українську Самостійну Соборну Державу вписала легендарна Українська Повстанська Армія, яка вела відчайдушну збройну боротьбу проти окупантів України обох мастей. Ось чим насамперед мусимо пишатися ми, українці, а не перемогою одного зла над іншим, шанувати своїх героїв, а не героїв радянської імперії. Невизнання на державному рівні героїчної боротьби ОУН–УПА, якою захоплюється весь світ, – це ганьба нам усім.

– Як, на Вашу думку: цей день об'єднує українців чи роз'єднує, прославляючи радянське минуле під гнітом Росії?

– Роз'єднує не сама дата, а "п'ята колона" в Україні та залишки посткомуністичної влади, які блокують визнання ОУН–УПА і старими кадебістськими методами неправдиво висвітлюють священну боротьбу українського народу. Саме вони намагаються знищити нашу державу і втягнути Україну в новітнє російське ярмо. Досить! Чи мало українцям Батурина, Крут, Базару, голодоморів, репресій, депортацій?.. Час консолідувати нашу націю, адже окупант завжди діяв за принципом "розділяй та володарюй".

– Майже щороку, 14 жовтня і 9 травня, відбуваються сутички між ветеранами УПА та радянської армії, націоналістами і комуністами. Яким чином можна вирішити цей конфлікт?

– Має відбутися примирення між українцями, але в жодному разі не з катами українського народу. Нас часто заганяли по різні боки барикад. Мільйони українців безстрашно вели боротьбу з німецькими окупантами як у лавах радянської армії, так і в лавах УПА. Перші гинули не лише від німецьких куль, а й від куль "заградотрядів" та безглуздих наказів радянських генералів. Примирення потрібне, але необхідний і Нюрнберг-2, який би дав належну оцінку червоному фашизму, що замордував мільйони невинних українців. Кожен злочин проти нашого народу має бути покараний, бо не покаране зло породжує нове.

Важко сподіватися, що новообрана Верховна Рада прийме рішення про визнання ОУН–УПА як учасників національно-визвольної боротьби за самостійну Українську державу. Хочеться вірити, що таке рішення прийме, нарешті, Президент України Віктор Ющенко, підписавши відповідний указ. Саме це відповідатиме історичній справедливості і сприятиме примиренню в нашому суспільстві.

Розмову вела Інна ВОЛОСЕВИЧ

14 ТРАВНЯ – ДЕНЬ МАТЕРІ

Все прекрасне на землі – від світла сонця, від кохання жінки, від молока матері.

Суворими шляхами йшла наша Вітчизна до сьогоднішньої свободи і незалежності.

Горді мужі, запорозькі лицарі та відважні воїни заступали шляхи ворогам, воювали, боронили свій рідний край. А жінки тим часом оберігали домашнє вогнище, народжували дітей, омивали рани чоловіків-воїнів, молили Бога. Жінка продовжувала рід людський.

За них, рідних, билися завжди з ворогами захисники Вітчизни. Тож вклонімося доземно жінці-матері, яка в тяжкі роки війни та у буденній праці вміла бути і "сестрою-жалібницею", і "жоною-трудівницею", що оберігала і ростила дітей, вчила любити добро, правду, людей, несла вірність "як свічу ясну".

ЇЇ ПСЕВДО БУЛО "МАМА"

Нині Твоє свято, наша рідна ненька,
Будь благословенна, українська мати,
Ти ж себе жертвуєш, повная любові,
Для дочки, для сина, рідної дитини,
Не жалієш сили, труду, ані крові.
Будь благословенна нинішньої днини.
Що тобі принести за Твою посвяту –
Вдень і в довгу нічку, як в зимі, так в літі?
Наше юне серце Ти прийми в заплату.

Валентина ЄГОРОВА,
голова секретаріату
Волинської обласної організації
Конгресу Українських Націоналістів

Слово МАМА росте з нами тихо, як тихо ростуть дерева, сходить сонце, розквітає квітка, як тихо світить веселка. Це ти тихою колисковою оберігала мій сон, це ти навчила жити за законами життя у виході доріг. І я встаю на коліна перед любов'ю і добротою, перед мужністю і ніжністю твоєю. У травні, коли природа одягає землю килимом з трав і квітів, благословляє усіх сущих на землі на дорогу праці і радості, – висловлюють люди подяку материнській самопожертві. До матерів наших линуть думки і почуття в години радості і смутку, в хвилини щастя і негоди. Сьогодні віддаємо шану матерям та шану одній з багатьох жінок, мам, яка служила Україні, служила своїм та чужим дітям до останнього подиху.

Це – Ганна Омельчук. Народилася вона 1876 року в с. Романів біля Луцька, дочка Вячеслава, дружина священика Данила Омельчука. Проживала в с. Старосілля Колківського р-ну (тепер Маневицький), виховала двох дітей: доньку Нілу і сина Євгена. Обоє навчались у Луцькій гімназії ім. Лесі Українки, а потім поїхали у Чехію, де Ніла успішно закінчила агрономічний факультет сільськогосподарської академії, а Євген – медичний Карловий університет. І Ніла, і Євген були членами Організації Українських Націоналістів, підтримували товариські стосунки з родиною С. Бандери. Ніла дружила з його сестрами. Збереглася фотографія: Євген і сестра С. Бандери у Празі.

Старші Омельчуки залишились у Старосіллі самі. Життя було нелегким, дуже переймалися за долю дітей, знаючи, що вони належать до ОУН. 1941р., коли німецька навала окупувала українські терени, Омельчуки нічого не знали про долю своїх дітей.

У 1943 р. Колки і довколишні села стали Колківською республікою. На той час тут сформувалася повстанська армія, стояли відділи УПА, були організовані школи: старшинська, санітарна, пропагандистська, швейна, господарська та інші, діяли курені Рубащенка, Голобенка, Рудого, Олега і штаб командира північного загону Клима Савура. У Старосіллі, що межує з Колками, був розташований госпіталь. Тут працювала медсестрою Ганна Омельчук (псевдо "Мама"). З нею працювала медсестра Катерина (вона була родом із Східної України), лікар-хірург Петро (полонений росіянин), а ще лікар на псевдо "ВІДВАЖНИЙ". Санітарками працювали місцеві жительки. Усі вони були великими патріотами України. Допомагали не лише повстанцям, а й мирному населенню.

1 листопада 1943 р. чорна хмара нависла над Колками. Німецька і польська зграї напали на Колківську республіку. Ганна Омельчук у той час була з важкопораненими повстанцями у старосільському госпіталі. Легших поранених медсестра Катерина відвезла у село Гудомичі. Коли ж повернулась у Старосілля, навкруги все горіло, була страшна стрілянина. Катерина забігла у госпіталь, там медсестра Ганна заспокоювала людей: мовляв, поранених не чіпатимуть і немає чого боятися. Сподівалася, що поранених пожаліють, а тому вивісила у вікні біле простирадло. Катерина запропонувала їй: " Може, будемо втікати?" Ганна відмовилася: "Ти, подруго, біжи, а я буду вмирати разом з ними. Я цих дітей ніколи не покину. У мене також є діти, я не знаю, що з ними і чи вони живі. Вмираю без страху, з гордістю за Україну ".

Катерина вибігла на подвір'я. Дим виїдав очі. Було чути крик людей. Лунали команди поляків і німців: "Вбивати навіть дітей". Катерина пробігла метрів п'ятдесят, побачила льох й вскочила туди. Скрізь стрілянина, страшний крик, стогін. Знову голоси поляків: "Стріляти! Чого стоїш?!" Щось кричали й німці.

Аж ось стрілянина стихла. Дим не давав дихати. Катерина поволі вилізла з льоху. Надворі не було жодної людини. Десь далеко лунали постріли. Почала повзти до госпіталю. Була певна, що його лишили, не спалили. Там же поранені! Та побачила, що госпіталь спалений. У корчах стогнав поранений повстанець. Катерина кинулася до нього, щоб надати бодай якусь допомогу, але було вже запізно. Лише сказав: " Мама" Ганна згоріла разом із пораненими повстанцями".

Наступного дня на місце, де був госпіталь, прийшли селяни і дехто з повстанців. Зібрали з попелища недогорілі кістки, зробили домовину, викопали на старосільських могилках яму і всіх разом поховали.

Хоронив отець Данило. Він був дуже мужньою людиною, ніколи нічого не боявся. Тримався стійко. Знав, що там його найдорожча кохана дружина і друзі, які обороняли поліські села. Знав, що тільки він має відспівати їм за упокій і помолитися, щоб Господь прийняв їхні душі і послав Царство Небесне. У цій могилі спочиває 25 осіб: поранені повстанці та їхня "Мама" – медсестра Ганна Омельчук.

ЗАЯВА ПРОВОДУ ОУН(р) У СПРАВІ ПЕРЕПОХОВАННЯ

Тема перевезення тлінних останків видатних українців в Україну і перепоховання їх у рідній Батьківщині стала актуальною із дня проголошення незалежності України 24 серпня 1991 року. Однак перепоховання можливе лише за умови політичного визнання українською владою Визвольних змагань українців кількох поколінь у ХХ столітті.

Днями в розмові Голови ОУН(м) М. Плав'юка з представником Львівської облдержадміністрації було висловлено думку про можливе перепоховання останків командира Корпусу Січових Стрільців, засновника та першого Голови ОУН полковника Є. Коновальця на Личаківському цвинтарі у Львові.

З цього приводу Провід ОУН з-під стягу С. Бандери, який після смерті народного депутата Слави Стецько нині очолює Андрій Гайдамаха, заявляє:

1. Справа перепоховання останків видатних державних діячів України належить виключно до компетенції органів державної влади в Києві.

2. Справу перепоховання Провідників та Героїв ОУН, які поховані за межами України, слід узгоджувати виключно з родиною та Проводами двох формацій ОУН.

3. Перепоховання Провідників ОУН нерозривно пов'язане з визнанням на державному рівні визвольної боротьби українського народу у ХХ столітті, в тому числі заслуг ОУН і УПА, а також державотворчих актів – проголошення самостійності Карпатської України 1939 р. і відновлення державної незалежності Актом 30 червня 1941 року у Львові. До того часу всі спроби домовитися про перепоховання на місцевих рівнях не мають реальної юридичної та моральної основи.

4. Провід ОУН з-під стягу С. Бандери вважає, що перепоховання чільних Провідників ОУН і національних Героїв має відбуватися не відокремлено, а в комплексі заходів, спрямованих на утвердження тяглості державницької традиції українців різних поколінь та єдиної історії визвольних змагань.

Тому пріоритетним місцем перепоховання видатних державних діячів має бути насамперед столиця України Київ, де держава має побудувати не паркову алею, а монументальний Пантеон героїв національно-визвольних змагань, який має стати Вівтарем Батьківщини з вічним вогнем невідомому Воїну Української Самостійної Соборної Держави.

У Пантеоні героїв національно-визвольних змагань у Києві мають знайти вічну пам'ять, пошану та спочинок такі державні мужі, як гетьмани Б. Хмельницький, П. Дорошенко, І. Мазепа, кошовий П. Калнишевський, діячі і полководці – М. Грушевський, П. Скоропадський, С. Петлюра, Є. Коновалець, о. д-р А. Волошин, С. Бандера, Р. Шухевич, А. Мельник, Я. Стецько та інші, в тому числі й церковні діячі.

Таким чином Вівтар Батьківщини з почесною вартою біля незгасного духу вічного українського Воїна за свободу і незалежність слугуватиме символом історичної тяглості української державницької ідеї, остаточного об'єднання суспільства та соборності всіх земель України.

Секретаріат Проводу ОУН(р),
м. Київ

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 32-23-48
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Максимович Олег	(0332) 72-39-35, (03322) 401-98
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Надія КОШАРОВСЬКА,
інвалід II групи Великої Вітчизняної війни

З НАГОДИ ВІДЗНАЧЕННЯ

У КАЛАМУТІ МИНУЛОГО

КОЛИ ВЕТЕРАНСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ ОЧОЛЮВАТИМУТЬ ПАТРІОТИ УКРАЇНИ?

Прикро. Дуже. Не раз спостерігала й на собі відчувала зневажливе ставлення до ветеранів Другої світової війни. Аж до кинутої фрази: "Ви ще не передохли?". Крає серце образа. Адже здоров'я, юні роки забрала війна. Гадали – заради кращого майбутнього на вільній землі, заради щастя поколінь. Для того й трудилися з надлюдськими зусиллями.

Навальні суспільні зміни чимало ветеранів сприйняли болісно. А допомогла їм стати ретроградами "оновлена" Комуністична партія України. Прагнучи вижити, вона, як воша за кожуха, вчепилася за "свій електорат", очолила (самі себе обирали) ветеранські організації. Газети "Комуніст", "Киевский вестник" – ось рупори "вічно вчорашніх", які були досить помірковані в пору кучмізму (при владі були ті ж самі, але спритно перефарбовані комуністи), одначе на дух не переносять нової влади й української України.

Факти. Назвіть ветеранську організацію (за винятком очолюваної І. Юхновським), де б начальство розмовляло українською мовою, починаючи з генерала Герасимова. Чому? Не під силу чи неохота вивчити? Що це означає? – Зневагу до українського народу. Колишні кадебісти, які нерідко окопались у ветеранських організаціях, геть забули настанову Й. Сталіна, котрий, посилаючи 25-тисячників у нацреспубліки встановлювати колгоспний лад, зобов'язав їх оволодіти мовами народів цих республік. З утвердженням радвлади позірне "панькання" з націями припинилося. Подальші спадкоємці вождя проголосили про їхнє злиття в єдиний совєцький народ, звичайно ж – російськомовний. Зручно, неклопітно.

Але чим більший тиск, тим більший спротив. Коли Союз розпався й виникли окремі національні держави, що робити уламкам "єдиної спрямовуючої"? Намагатися склеїти те, що розсипалось, у нову Велікую Русь з допомогою "старшого брата". Водночас, вимагаючи привілеїв (насамперед для себе) від нацвлади, бо ж є "повноважними представниками" колишніх учасників війни.

Влада надає пільги (звісно, не всі вони реальні, як-от безплатні вітчизняні ліки), задовольняє певні потреби ветеранських організацій. Один приклад, як трансформується ця потреба рядовим. Уже кілька років, як з бюджету столиці виділяються кошти на те, щоб кожний ветеран міг одержувати одну газету. Посилалися заявки на "Вечірній Київ", "Столицю", інші. Зась. Майте прокомуністичний "Киевский вестник" і все! Нещодавно ненаситні "дбайливці" зажадали від київського міського голови грошей на мало не подвоєння тиражу цієї антиукраїнської газети. І той сказав: "Нема проблем!".

Влітку керівники ветеранських організацій провели широкомасштабну антидержавну акцію – збір підписів проти урівняння в правах вояків УПА. Як це робилося, покажу на прикладі.

12 липня мені подзвонили з ветеранської організації інвалідів війни Дніпровського району й повідомили, що наш міський депутат А. Странніков скликає збори інвалідів війни. Прийшло зо два десятка людей. Чекаємо. "А де ж Странніков?". "Який порядок денний?". Замість відповіді Зоя Фадеєвна Насонова, що очолює організацію, пропонує кожному на аркуші поставити своє прізвище і "нетілі да" на питання "хотіте лі ви соєдініцца с УПА і ОУН". Почалися суперечки. Один фронтовик доводив, що УПА боролася за Україну, і цих вояків слід урівняти в правах з радянськими воїнами. На нього накинулись категоричні противники "бандеровцев", особливо один, який сам сказав, що був кадебістом, чим ще більше загострив суперечку з фронтовиком. Дехто підходив, мовчки писав своє прізвище, ставив "нет" і виходив. Лишилося кілька організаторів акції. Я підвелася і сказала: "Зоя Фадеєвна, ви неправильно вели збори. Ніякого обговорення не було. Ви спрямували їх в антидержавний бік. Доки буде ворожнеча? До 12-го коліна? Ви подумали про дітей і внуків? У якій державі їм жити – розшматованій? Я ставлю "так" і зроблю приписку".

Що тут піднялося! "Не імеєте права нічего пісать! Позовіте міліцію! Что она себе позволяет!". Я встигла тільки написати: "Бандерівці знищили партизанський загін, але... (хотіла продовжити – я за примирення заради міцності держави, безхмарного майбутнього наших дітей і внуків). Дописати мені не дали. Якась розлючена дама вирвала у мене з руки авторучку й поламала. А Зоя Фадеєвна кричала: "Закриваєм комнату! Ми вас ісключаєм із організації!"

У коридорі запеклий противник "бандеровцев", трясучись од люті, обізвав мене фашисткою. Я сказала, що могла б подати на нього в суд за образу, але мені його та й інших, що заскорузли в каламуті минулого, не хочуть бачити майбутнього, але не проти "доїти" цю державу, шкода.

До речі, у тому списку тільки кілька сміливців поставили "так". Прийшовши додому, я зустріла сусіда, також інваліда війни, і спитала, чому він не прийшов на "збори". Сусід сказав, що тиждень тому заходив до ради ветеранів, де "змушений був поставити "нет", інакше там мене розірвали б. Якби опитування було таємним, поставив би "так!".

Яка думка з цього приводу депутата А. Страннікова, з'ясувала згодом у нього на прийомі. "Ніяких зборів я не скликав", – сказав він, – і нічого про це не знаю". Отже спритники скористались ім'ям депутата, якого його виборці поважають.

Хто дав команду на проведення такої акції? Зрозуміла, прочитавши в "Киевском вестнике", що більш як два мільйони ветеранів висловили категоричне "нет" "пріхвостням фашистов – бандеровцам".

Як "ліпили" ці мільйони, засвідчила моя поламана авторучка.

То доки ж ветеранськими організаціями керуватиме проросійська компартія, доки "киевскими вестниками" вішатимуть локшину на вуха немічним старим? А молодь підсміюватиметься, і замість поваги матимемо зневагу.

Для тих, хто не розучився читати щось інше, крім "Комуніста" і "Киевского вестника", наведу текст Приречення (присяги) кандидата в ОУН: "Прирікаю і зобов'язуюся перед Богом, перед українським народом – перед власним сумлінням як член Революційної ОУН – все і всюди працювати й боротися за Українську Самостійну Соборну Державу, за здійснення ідей і програм ОУН, для добра й величі України, українського народу, людини, а через це – для добра всього людства.

Прирікаю в тій праці й боротьбі віддати свої сили для всього, що вона вимагає в кожну хвилину, і, як треба, своє життя. Зобов'язуюся точно і совісно сповняти всі обов'язки члена ОУН та виконувати всі її накази й доручення. Так мені, Боже, допоможи".

Ну і де тут людиноненависництво чи бажання стати чиїмось рабом чи прихвостнем? І стократ краще за наших комуністичних ветеранських чільників, знав що до чого генерал де Голль, коли говорив: "Якби у мене була така армія, як УПА, німецький чобіт ніколи не топтав би Францію!".

ДУМКИ ВГОЛОС

ВКОТРЕ ЛОБОМ ОБ ПІДЛОГУ

"...знікчемніли своїми думками, і запаморочилось нерозумне їхнє серце. Називаючи себе мудрими, вони потуманіли".

(Святе Письмо. До римлян, 1:21, 22)

Леонід ВОЛОШИН

Будь-якій державі для продовження історичної пам'яті, а також для прищеплення своїм громадянам патріотизму, потрібні факти гучних воєнних перемог, геройства, лицарства, самопожертви. Не є винятком в цьому й Українська держава. Але якщо події Другої світової війни для Росії стали продовженням її державницької історії, органічно вплелися в загальноросійську канву "героїчної боротьби російського народу", то для справжніх сторінок української історії вони як "приший кобилі хвіст...".

Адольф Гітлер, хоча й передбачав ганебний крах СРСР – цієї "купи гною", проте поразку Німеччини ніби подарував росіянам для імперської величі (хай і фальшивої). Хто вже тут згадує, що в стані війни з Німеччиною, крім СРСР, було ще 52 держави, а воєнні втрати Червоної армії в 14 разів більші від втрат вермахту. Відомий російський письменник (учасник війни) Віктор Астаф'єв сказав, що "ми в крові втопили німця".

Сучасна українська політична й культурна еліта, будучи зашореною малоросійством на початку становлення нової Української держави, на жаль, не викинула на смітник історії імперські рудименти, не зрозумівши, що вони нам чужі, а тому заважатимуть не тільки відродженню нації, а й становленню держави, котра номінально почала існувати. Тож подальші 15 років радянсько-німецька війна була й для України "великою вітчизняною". А звідси виплював нестримний й гіпертрофований культ воїнів Червоної армії (а відтак і уславлення НКВС, загонів "Смерш", "Гулагу"), вправно підсилюваний антиукраїнськими силами ззовні і зсередини. Годі й казати, що війна не була для України вітчизняною – адже Україна була вже завойованою. Достатньо запитати: "Якщо війна була і за Україну теж, то чому після здолання загарбника Україна перебувала в неволі й бездержавності ще 46 років?

Якщо учасники війни воювали тоді за Україну, то чому сьогодні, як навіжені, виступають проти Української держави?"

Доки українське суспільство не змінить оцінки радянсько-німецької війни, з якої випливає уславлення СРСР, доти ніякого замирення між воїнами Червоної армії й УПА не буде, хіба що, даруйте, після фізичної смерті останнього ветерана "великої вітчизняної війни". Щоправда, найбільш одіозні з них вже скалічили морально й духовно декілька поколінь нащадків. Так що рецидиви прищепленого антидержавництва можливі і надалі. На жаль, антидержавницькі настрої, загроза яких не визнається дезорієнтованим суспільством, дозволяють українцям консолідуватися і призводить до духовної стагнації з країнами Східної Європи, що теж були сателітами СРСР.

Адже і сьогодні наше суспільство, спантеличене засобами масової інформації та обтяжене радянським спадком, сприймає "9 травня" як всенародне свято.

Малоросійське безглуздя не має меж. Минулого року навіть на Святий Великдень українське радіо (1-ша програма, біля 13-ї години) зомбувало нещасного слухача сюжетами тієї війни. "Герой радянського союзу", російськомовний Микола Андрейко (прізвище ніби українське) в інтерв'ю розповідає, як він форсував Дніпро. Але ні "звитяжцеві" війни, ні журналістці й на думку не спало хоч словом згадати не тільки Союз, а й Україну. Адже для них (й не тільки, на жаль) "велика вітчизняна війна" – самодостатня цінність, фетиш. А що вже там якась Україна! То так... Після розвалу Союзу українці з чужого голосу, наче папуги, повторюють: "Ми врятували світ від коричневої чуми. Звільнили Європу". Щоправда, ввергнувши її в набагато страшнішу червону чуму майже на півстоліття.

Деякі наші співвітчизники, наслідуючи росіян імперського штибу, скрушно хитають головами й теж повторюють: "Втратили велику країну...". А що вже там за "велич" була? Образно кажучи, чималого зросту бандюга з ядерною довбнею, але, на щастя, хворий на грудну жабу, яка його й зачавила. Наприкінці 80-х років минулого століття над Радянським Союзом вже весь вільний світ насміхався.

На мою думку, "велич" колишньої імперії СРСР зводилася до трьох атрибутів:

1. "Найстрашніша в світі армія" і ядерна потуга;
2. перша людина в космосі;
3. непорушні кордони.

Третій атрибут, як бачимо, виявився мильною бульбашкою. А перші два – символічні квіти на могилу небіжчиці.

Тож чи варто триматися таких фальшованих цінностей, та й до того ж чужих для нас?

Прикро, що всі роки самостійності влада молиться чужим богам і вкотре розбиває лоба об підлогу.

м. Ялта

Закінчення. Початок на 1-й стор.

У Харківській області проживає 70,7% українців, для 74,1% з яких рідною є українська мова. Рішення про надання якогось офіційного статусу російській мові виглядало б бодай трохи логічним, якби місцева влада до цього забезпечила мовні права українців та нацменшин в освіті, інформаційній і управлінській сферах. На жаль, їхні права тут грубо розтоптані. Правами тут користуються лише росіяни та ті, хто зрадив мову своїх дідів-прадідів.

3. Для рішень про надання російській мові якогось офіційного статусу немає моральних підстав. Навпаки, є моральні підстави цього не робити. Адже шлях російській мові прокладався в Україну не лише численними царськими указами про її заборону і рішеннями кремлівського ЦК "об усиленном изучении русского языка" та переселення неукраїнців в Україну. Шлях цей торувався "языку" ще й ріками української крові і горами українських кісток, що лежать в болотах під Петербургом та на широких сибірських просторах. Мільйони людей з українського селянства, як джерела української мови, було виморено голодом московською владою. Тисячі українських патріотів – представників національного відродження – лежать на Соловках із простреленими капітаном Ніколаєвим черепами. А на чиїй совісті смерть Тараса Шевченка, Василя Стуса, Олекси Тихого? Перераховані історичні факти не спонукають російських націоналістів Кушнарьова, Тіхонова, Добкіна та їм подібних підтримати українську мову, бо їм треба її додушити, оскільки за триста років їхні попередники не встигли до кінця виконати заповіти катів України Петра І та Катерини ІІ.

ЗАЯВА

ПРАВЛІННЯ ФОНДУ ІМ. ОЛЕКСИ ГІРНИКА З ПРИВОДУ СЕРІЇ РІШЕНЬ МІСЦЕВИХ РАД ПРО НАДАННЯ РОСІЙСЬКІЙ МОВІ СТАТУСУ РЕГІОНАЛЬНОЇ

4. Уся новітня історія України, насамперед її історія після проголошення Незалежності, свідчить про те, що всередині українського етносу відбулися великі зміни. Російська імперія протягом століть намагалася асимілювати українців. І якщо на п'ятнадцятому році Незалежності люди, що носять українські прізвища, голосують у Верховній Раді та в обласних радах за надання особливого статусу російській мові і нічого не говорять про захист української мови, вони вже не є українцями. Вони втратили ознаки українського етносу. Вони ігнорують все українське – мову, побутові і релігійні традиції, менталітет – та борються проти всього українського: шкіл, газет, телепрограм тощо. А оскільки таких "українців" багато і всі вони зосереджені в конкретних регіонах та твердять, що вони не українці, а "украинцы", пора говорити про те, що частина українського етносу відкололася від нього, формуючи в Україні нову етнічну спільноту. Водночас треба готуватися до того, що вони почнуть вимагати створення не федерації, а своєї держави. ПІСУАР у цьому сенсі був лише першим дзвіночком.

5. Ще не пізно припинити процес розколу української нації на дві нації, а України на дві держави. Для цього треба, щоб Президент, спираючись на Конституцію і закони, оголосив курс на українське національне відродження та забезпечив мовні права українців. Хіба Президент не знає, що курсантів наших військових училищ після закінчення українських шкіл переучують на російську мову? Невже йому не відомо, що усе наше військо, як і за часів царів і вождів, продовжує виконувати русифікаторську функцію. Хіба не в армії найлегше реалізувати закони? Невже ніхто в оточенні Президента не знає, що в переважній більшості київських університетів, включно з КПІ, українців після українських шкіл викладають російською мовою, а викладати українською там не збираються взагалі: ні через рік, ні через десять, ні через сто. Такого питання на жодному рівні ні в університетах, ні в міністерствах ніхто навіть не порушує.

6. Сьогодні йдеться не про порушення прав чи примусову українізацію росіян та тих, хто вільно чи мимоволі перестав бути українцем. Йдеться про елементарне забезпечення національних прав тих, хто ще вважає себе українцем і хоче зберегти своїх дітей від зросійщення. Йдеться про елементарні права українських студентів слухати лекції українців, а не зросійщених професорів. У Києві ще немає жодної справді української школи. Дітей там не вчать шанувати свою мову. Олекса Гірник у 1978 р. спалив себе живим на могилі Т.Шевченка, протестуючи проти зросійщення українців. Чому ж воно продовжується на п'ятнадцятому році Незалежності? Чому в усіх кінотеатрах від Луганська до Львова не демонструють жодного українського чи україномовного фільму? Якщо наш Президент думає, як він каже, про націю, то він, мабуть, думає про конкретну українську націю. І якщо він уже не десь на пасіці, а на своєму робочому місці, то має не думати про міфічну коаліцію з Партією регіонів, яка є не лише партією кримінального бізнесу, а й партією російських шовіністів, а має негайно, поки вона не створила нової ПІСУАР, відреагувати на її агресивні витівки. Час, нарешті, нагадати українцям, що вони таки українці. Час розробити державну президентську програму українського національного відродження. Не зайвим буде українцям саме з вуст Президента почути, чому спалив себе Олекса Гірник.

Юрій ГНАТКЕВИЧ
голова правління
Фонду ім. Олекси Гірника
"Українським дітям – українське слово"

ЗВЕРНЕННЯ

ПАМ'ЯТНИК ЗА... ЗНИЩЕННЯ ЗАПОРОЗЬКОЇ СІЧІ?!

Члени Дніпропетровської міської організації Конгресу Українських Націоналістів, а також Всеукраїнського об'єднання ветеранів Дніпропетровської області, Української республіканської партії "Собор", Української консервативної партії, Всеукраїнського об'єднання "Свобода", Республіканської християнської партії, Дніпропетровської обласної організації "Братство ОУН-УПА" та партії "Українська національна асамблея" звернулися до Президента України, голови Дніпропетровської облдержадміністрації та міського голови м. Дніпропетровська з вимогою заборонити встановлення в Дніпропетровську пам'ятника нібито на честь святої великомучениці Катерини, а насправді ж на честь російської імператриці Катерини ІІ. Про це, зокрема, свідчить той факт, що увічнення святих в пам'ятниках і скульптурах прийнято тільки в католицизмі, тоді як даний пам'ятник встановлюється з ініціативи духовенства Московського патріархату. Встановлення такої споруди у зверненні розглядається як прояв обласною і міською владою відвертої антидержавної позиції під релігійним прикриттям.

Імператриця Катерина ІІ відома своєю розпустою і ненавистю до України. Останнє проявилося в знищенні Запорозької Січі (1775), остаточному закріпаченні українського селянства (1783) і в закритті Києво-Могилянської академії як вищого навчального закладу. Однак адміністрація Дніпропетровської області, не зважаючи на вимоги населення, таємно планує перейменувати Дніпропетровську область в "Єкатєрінославскую". Відповідно, антиукраїнські сили поступово і наполегливо пропихають ідею перейменування м. Дніпропетровська в Катеринослав. Цю імперську назву вже присвоєно багатьом об'єктам в місті Дніпропетровську – магазинам, фірмам, конторам, ярмаркам тощо.

В руслі цих процесів навесні 2005 року в Троїцькому Соборі обласного центру Московського патріархату тодішній губернатор Ю. Єхануров урочисто виклав власні гроші на пожертву і виготовлення пам'ятника святій Катерині і по телебаченню закликав всіх наслідувати його приклад. Сьогодні пам'ятник вагою 7 тонн готовий до монтажу і встановлення. Проросійські міські організації за сприяння обласної державної адміністрації і облради шукають місце, де б поставити "святу покровительку".

Члени Конгресу Українських Націоналістів та інших вищезазначених організацій категорично протестують проти увічнення на території області таких святих.

НЕ ТАК ПАНИ, ЯК ПІДПАНКИ...

ЧИ ЗНАЮТЬ ЗАКОНИ ЧИНОВНИКИ ПАВЛОГРАДСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ

27 квітня 2006 року ми, члени Павлоградської міської організації Конгресу Українських Націоналістів, роздавали газету "Нація і держава". Ця подія, що відбувалася на Соборному майдані біля скверу, можливо, і не заслуговувала б на значну увагу, якби не деякі обставини.

Близько 11-ї години до столика з газетами підійшли два добродії. Вони запитали, чи є дозвіл міськвиконкому на таке дійство. Отримавши відповідь, що така діяльність громадян України гарантується Конституцією і законами України та не потребує ніяких дозволів, ці панове стали вимагати припинення роздачі газет. На наше прохання назватися, один з "борців за наведення порядку" назвався депутатом Павлоградської міської ради Капінусом, інший – промовчав. На пропозицію присутніх назвати назву і статтю закону, згідно з якою забороняється роздача газет, відповіді не було (щоправда пообіцяли, що "статтю підшукають"). На зауваження, що в даному випадку має місце явне перевищення повноважень, пан, який назвався Капінусом, почав заперечувати, що він є посадовою особою, і що він комусь будь-що забороняв. Однак це можуть засвідчити четверо членів Конгресу Українських Націоналістів, які були присутні біля столика і брали участь у вищезгаданій розмові.

Коли депутат Капінус і його супутник, не добившись бажаного, пішли своєю дорогою, присутні на площі громадяни повідомили нам, що це були новообраний секретар Павлоградської міської ради Вадим Капінус і керівник відділу регіональної політики Микола Волошин. Трохи пізніше до нас підійшла пані, яка назвалася працівником відділу регіональної політики Павлоградського міськвиконкому, і почала вимагати припинити роздачу газет. Вона послалась на "Закон України про політичні партії". Однак і на цей раз не були названі конкретні статті закону, на підставі яких ми повинні когось повідомляти чи просити дозволу на таку значну "акцію", як роздача газет.

Цей факт викликав у нас, членів Павлоградської міської організації Конгресу Українських Націоналістів, низку запитань до новообраної міської влади:

1. Невже з підвалів викачані всі нечистоти, всі дахи відремонтовані? Невже у Павлограді подолані безробіття, наркоманія, злочинність? Невже немає інших проблем, якщо трое працівників міськвиконкому (з них – два займають в апараті міськвиконкому досить високі посади) у робочий час, кинувши всі свої справи, намагаються боротися з роздавачами газет?

2. Чи буде нарахована і сплачена платня (з кишені платників податків, до речі) працівникам міськвиконкому за час, витрачений на "вирішення" вищезгаданого "важливого" питання?

3. Чи варто новій міській владі починати свою діяльність з конфронтації з політичними партіями, а не з об'єднання зусиль громадян міста для вирішення проблем, які залишив їхній попередник?

4. Чи знають працівники міськвиконкому закони України? А якщо знають, чи збираються їх виконувати? І взагалі – чи достатньо компетентний новий склад виконкому, щоб вирішувати міські проблеми?

Ще одна цікава деталь. Під час вищезгаданого інциденту до столика з газетами підійшов літній чоловік. Він запитав: "Скажіть мені, люди, коли багаті поділяться з бідними?" Добродій Капінус йому відповів, показуючи на нас: "Запитайте в них і їхнього Ющенка". Нам довелося нагадати пану Вадиму, що хоч Ющенко і не є членом нашої партії, він – Президент України. Ми зробили висновок, що "бідна" Партія регіонів, за списком якої Капінус пройшов до Павлоградської міської ради, ділитися з бідними не буде. Це їхня внутрішня справа, однак ще кілька запитань і пропозицій до новообраних посадовців у нас залишилось:

1. Чи визнає Вадим Капінус, секретар міської ради – друга особа в Павлоградському міськвиконкомі, Президентом України Віктора Ющенка, чи, може, у нього якийсь інший президент? Якщо не визнає, то як він буде вирішувати в Києві питання, пов'язані з забезпеченням життєдіяльності міста? Чи, може, він прийшов у владу для чогось іншого? Якщо він стає в опозицію до Президента, то обов'язково повинен заявити про це – громадяни Павлограда мають це знати.

2. Чи означають дії пана Капінуса, що він як представник місцевої влади ділить мешканців Павлограда на своїх і чужих, в залежності від політичних поглядів?

3. Якщо шановний пан Микола Волошин вважає відділ регіональної політики Павлоградського міськвиконкому філією Партії регіонів, нехай отримує зарплатню не з дірявого міського бюджету, а з каси вищезгаданої партії.

4. Чи не пора шановним працівникам міськвиконкому перестати займатися політичними іграми, а зосередити свої зусилля на вирішенні проблем міста? Звертаємося до них: почніть, нарешті, працювати. Павлоградці чекають цього від вас!

Павлоградська
міська організація
Конгресу Українських
Націоналістів

 ВІДВЕРТО

ЕКСПАНСІЯ ЛІБЕРАЛІВ

ПРОТИСТОЯТИ ПРОЦЕСУ ЗНИЩЕННЯ ВІТЧИЗНЯНОЇ ЕКОНОМІКИ СПРОМОЖНИЙ ЛИШЕ УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛІЗМ

Ігор ШВЕЦЬ,
економічний аналітик КУН

Сьогодні на внутрішньому ринку України існують парадоксальні правила як у торгівлі, так і в сфері послуг. Чужоземний капітал масово влився в українську економіку.

Але замість того, щоб розвивати підприємства з виробництва тієї чи іншої продукції, представники іноземного капіталу кинули свої кошти на розвал усіх підприємств-виробників конкурентоспроможної продукції, що була рівноцінною пропонованій або ж мала вищі характеристики у порівнянні з чужоземними або російськими аналогами. Через підставних осіб представники іноземного капіталу на фондовому ринку скуповували контрольні пакети акцій підприємств-виробників, доводячи їх до банкрутства. Тисячі працівників викидали на вулицю, а підприємства викуплялися за безцінь. На територіях колишніх підприємств-виробників "горе-інвестори" побудували торгові представництва і за європейськими цінами пропонують українським споживачам ідентичний товар. Постає запитання: чи потрібен такий іноземний інвестор українській економіці? Чи влада, як у Верховній Раді, так і на місцях, не хоче помічати цієї парадоксальної ситуації? Невже не зрозуміло, що, запрошуючи таких інвесторів, ми своїм українським капіталом піднімаємо економіку тих держав, звідки в Україну приходять так звані "інвестори", український споживач своїм капіталом годує іноземних працівників.

Чому протягом майже півтора десятка років незалежності України жоден уряд чи склад Верховної Ради не прийняли адекватних законів, які б заборонили подібні речі? Навіть неозброєним оком без будь-яких розслідувань так званих компетентних органів видно, що в Україні існують мафіозні клани як в уряді, так і у Верховній Раді, а може, і в службі безпеки, які чітко лобіюють інтереси "горе-інвесторів". Такими діями, монополізуючи економічний ринок України, ці клани, за підтримки іноземних інвесторів, намагаються знищити українську економіку, зробивши її повністю залежною від іноземного капіталу. За таких негативних тенденцій іноземний капітал, монополізуючи ринок товарів та послуг в Україні, може повністю диктувати ціни на товари та послуги.

А сотні й тисячі українців, які стали безробітними в результаті "діяльності" таких інвесторів, змушені виїздити до країн Європи, де легально, а в більшості випадків нелегально стають "дешевою робочою силою", можливо й на таких підприємствах-виробництвах, товари з яких продаються на територіях, де колись працювали наші підприємства.

Якщо брати конкретні приклади, то ми бачимо, що такими "горе-інвесторами" майже повністю зруйнована автомобілебудівна галузь, чомусь ведуться розробки нових "ЗАЗів" чи нових "ЛуАЗів", а натомість наші працівники, яких тепер працює на вищезгаданих заводах у п'ять разів менше, збирають з готових запчастин російські "ВАЗи" та американські чи корейські авто. Чомусь повністю розвалено в Україні виробництво телевізорів, а на залишках Львівського, Київського, Кримського радіозаводів наші робітники з готових запчастин складають іноземні. Майже зруйнована машинобудівна галузь, легка промисловість.

А повна монополізація "російськими інвесторами" нафтопереробної галузі перетворило їх в абсолютних диктаторів на внутрішньому ринку. Так, компанії ТНК, Лукойл та Альянс у середині 2005 року домовилися між собою і необґрунтовано підняли ціни на нафтопродукти на 30-40 відсотків для українських споживачів. Уряд неодноразово писав протести до антимонопольного комітету про неправомірність дій монополістів, які безпідставно одночасно підняли відпускні ціни на нафтопродукти. Та керівництво антимонопольного комітету, який очолює п. Костусєв, не визнало російських власників цих компаній монополістами.

При ринкових умовах економіки її ручне управління недопустиме. Але позиція українських націоналістів на сьогодні полягає у тому, щоб впроваджувати новітні енергозберігаючі технології, відродити ті галузі економіки, де Україна нещодавно могла конкурувати з виробниками ідентичної продукції, які зараз масово продаються в Україні. Першочергове вкладення державного бюджету в найближчі роки необхідно для розвитку науки, посилення розробок, впровадження енергозберігаючих технологій та розробки новітніх технологій, що допоможе відродити сотні підприємств. Це дозволить повернути тисячі робітників в усі галузі української економіки, які були приватизовані і розграбовані за допомогою іноземного інвестора. Націоналісти стояли і стоятимуть на засадах ліквідації незаконного монополізму в нафтопереробній галузі. Також для цього необхідно побудувати ще кілька нафтопереробних комплексів з новітніми технологіями, які розширюють глибину переробки нафтопродуктів і здешевлення їх ціни на ринку України, впливатимуть на стан монополізації. Окрім цього, українські націоналісти стоять на позиціях посиленого розвитку геологорозвідування, пошуку нових джерел на багатющих теренах нашої держави, що зменшить залежність від монополістів з Європи та Росії.

Для цього українські націоналісти впроваджуватимуть розвиток альтернативних джерел виробництва сировини для виробництва нафтопродуктів, тобто бензину чи солярки.

Чомусь жоден закордонний інвестор не має бажання вкласти колосальні інвестиції для будівництва заводів з виробництва біопалива. Таке біопаливо виробляється з багатьох масломістких рослин, зокрема, соняшнику, рапсу, кукурудзи. Беручи до уваги, що в Україні найбагатші землі у Європі, такі галузі дали б непоганий прибуток іноземним інвесторам. Тим самим зменшився б вплив на українську економіку іноземних держав. Але ж монополізовані клани, які корупційно пов'язані з монополістами, не допускають розвиток в Україні саме такої галузі.

Як Росії, так і її "п'ятій колоні" в Україні дуже вигідно тримати нашу державу на нафтовій та газовій голці.

Українські націоналісти та й кожен громадянин України мають підтримати розробку великомасштабної системної програми розвитку виробництва біопалива в Україні та негайного втілення цієї програми в життя. Також, беручи до уваги величезні простори нашої держави, де є і гори, і низини, і перебіг різних вітрів, українські націоналісти будуть знаходити інвесторів для розвитку вітрових електростанцій, що дасть змогу розвивати енергозберігаючі технології і зменшить у кінцевому результаті собівартість відродженого виробництва.

Розвиток таких галузей сприятиме зменшенню собівартості та відпускної ціни на паливо (бензин та солярку), розвиток альтернативного виробництва (пального та електроенергії), дасть змогу в ринкових умовах без ручного управління ефективно побороти монополію недружних до українського споживача компаній.

Активний розвиток виробництва галузей альтернативного біопалива створить сотні тисяч, а то й мільйони робочих місць. Такий ефективний розвиток запропонованої українському народу програми дозволить повернути з-за кордону сотні тисяч заробітчан та підняти економіку держави до рівня європейських розвинутих країн. Але найголовніше, що стрімкий розвиток програми альтернативного біопального зніме тиск на Україну з боку "дружньої Росії, а також виб'є так звані нафтогазові козирі з рук "п'ятої колони", яка активно працює в Україні в усіх гілках влади. Тільки спільними зусиллями з українським народом ми в ринкових умовах переможемо будь-який монополізм, що шкодить Україні!

 ЧИТАЦЬКА ПОШТА

СПЕЦІАЛЬНО ДЛЯ НАРДЕПІВ

ДУМКИ "ПРОСТОГО УКРАЇНЦЯ" ПРО НАРОДНИХ ОБРАНЦІВ

Ярослав ГАВРИЩУК

Хотілося б сказати кілька слів про себе, бо гадаю, що мій життєвий шлях типовий для простого українця. Мені 53 роки. Маю чотирьох синів і стільки ж онуків. Працював водієм, трактористом, виготовляв сувеніри, був майстром виробничого навчання, водив шкільний автобус. Очолював батьківський комітет. Коли настали скрутні часи, і в школі по кілька місяців не видавали заробітну плату, змушений був податися на заробітки в Москву. Сподівався, що це не надовго, та коли повернувся в рідне село, довідався, що мене скоротили з роботи, а кадровик ще й пояснила: не треба було, мовляв, на передвиборних зборах виступати проти колишнього керівництва райкому компартії.

А як я міг проти них не виступати, коли твердо переконаний, що комуністична ідеологія не відповідає національним інтересам України? Як тільки наприкінці вісімдесятих років минулого століття у нас почалося національне піднесення, я став активним борцем за відродження нації. Був обраний заступником голови осередку Товариства української мови імені Тараса Шевченка. 1989 року брав участь у відкритті в нашому селі пам'ятника Кобзареві, вперше тоді прочитав свій вірш "Діти мої, українці!". Виступав з ним на мітингах у Калуші, Долині, Івано-Франківську. Був присутній при піднятті нашого прапора над Верховною Радою. Став учасником живого ланцюга на честь злуки українських земель. Приїздив до столиці для відзначення річниці Помаранчевої революції. Брав участь у відкритті могил воїнів Української Повстанської Армії. Не стояв осторонь парламентської виборної кампанії.

Вважаю себе українським націоналістом. Не є членом ніякої партії, бо не вважаю це обов'язковим для того, щоб робити добро для нашої держави, для свого народу. Партій у нас десятки, а користі мало. Як правило, партійці показують себе перед людьми тільки напередодні виборів, а в проміжках між кампаніями думають тільки про себе, про те, як би їм якомога більше урвати з людей, які в них повірили. Агітувати ходять навіть до церкви, забуваючи про те, що за гріхи рано чи пізно доведеться відповідати, якщо не на цьому світі, то перед Всевишнім.

Коли ми понад п'ятнадцять років тому піднімали над Верховною Радою жовто-синє знамено, то сподівалися, що, нарешті, будемо жити в своїй державі заможно і культурно, в повній повазі до рідної мови і нашої історії. Але й досі українці змушені, тікаючи від злиднів, шукати заробіток за кордоном. Інформаційний простір зросійщений, а проросійські сили ще й вимагають для російської мови статусу другої державної.

Дійшло до того, що у Верховній Раді України депутати-комуністи, сидячи під чужим прапором, не соромлячись, заявляють, що вони за Союз з Росією, що в цьому, мовляв, проявляється їхня турбота про українців, для яких росіяни – брати. Але чомусь депутати-комуністи ще ні разу не поставили питання про те, коли ж ті "брати" віддадуть нам украдені мільярдні заощадження?

Наші депутати, політики і політологи частенько з'являються в телевізійних програмах, де завзято дискутують один з одним. На мою думку, корисно було б влаштовувати публічні дискусії політиків з простими людьми: хай би діячі почули, що про них думає народ. А ще нашим депутатам не завадило б прочитати книги з історії, більше дізнатися про український національно-визвольний рух. Може, тоді вони збагнули б нарешті, що їхній обов'язок як обранців українського народу проголосувати за визнання історичного подвигу ОУН-УПА, а не з чужого, ворожого голосу називати "бандитами" героїв, які не в розкішних кріслах і з мільйонними рахунками "розбудовували" Українську державу, а протягом довгих зим і літ з крісом і гранатою в руках билися за неї проти вражих орд, гинули у нерівних боях, а то й у муках нелюдських тортур від рук гестапівських та енкаведистських нелюдів.

с. Гвізд,
Надвірнянський р-н,
Івано-Франківська область

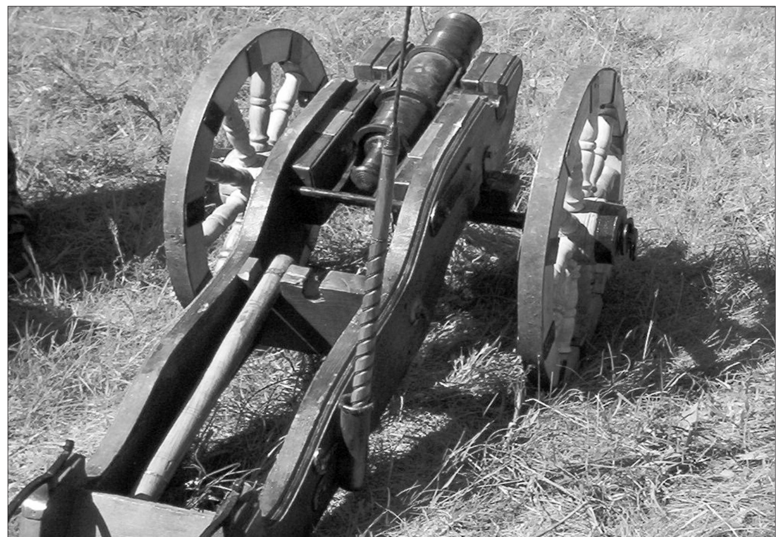
СТУДІЇ

ПОНЯТТЯ НАЦІЇ. НАЦІОНАЛЬНІСТЬ І ГРОМАДЯНСТВО

Михайло ПОЛІЩУК

Центральне місце в націоналістичній ідеології займає вчення про націю. І не тільки вчення. Всевіддане служіння українському народові, українській нації – це священний обов'язок, найсуворіший наказ для українських націоналістів. Тому вони ставлять ідею нації на найвищий п'єдестал. Саме тому й називаються вони націоналістами.

Нація – це живі, мертві й ненароджені покоління нашого народу. Всі ці покоління пронизувала і пронизує одна засаднича думка-ідея: почуття спільноти і єдності між самими собою, а окремішности по відношенню до інших націй; почуття жертовності для добра цілого свого суспільства; спільна боротьба за своє існування (оборона і напад); спільне пережите горе; спільні жертви; спільна радість успіхам і, нарешті, – спільна мова, звичаї, традиції, заповіти предків. Все це – головні прикмети, що відрізняють один народ від іншого, нації між собою. Нація є єдиним і найвищим типом людської спільноти, найповнішою і найширшою формою життя народу, що склалася в процесі тривалої природної еволюції.

Нації постали з первісних суспільних груп: родин, родів, племен. Час, коли всі ці почуття просякли в кров і кість певних споріднених суспільних груп – це, власне, початок народження і формування нації. В подальшому суспільному житті, в пережитті спільної історичної долі і недолі, в спільній боротьбі проти зовнішніх ворогів, усі ці почуття робились сильнішими, виразнішими, більш палкими і доходили до все вищого розвитку. Кожне живуче покоління (народ) почувало себе зв'язане сильними духовними і кровними нитками з попереднім поколінням. Кожне живуче покоління користало зі здобутків попереднього, з його надбань і досвіду. Наприклад: наша українська нація оформилася з різних племен, які замешкували вдавнині нашу територію (поляни, древляни, уличі, дуліби, тиверці, хорвати, сіверяни). В спільнім проживанні й боротьбі ці споріднені суспільні первні злилися в одне ціле і в горнилі боротьби з різними кочовими ордами та пізнішими наїзниками – сформувався і викристалізувався український народ, українська нація. Кожне нове українське покоління відчувало свою кровну і духовну зв'язаність з попереднім. Так і наше покоління. Ми знаємо і відчуваємо спільність і спорідненість з усіма українськими поколіннями, що були перед нами. Одні з них першими відкраяли мечем і плугом оцю землю, на якій ми тепер живемо (звідси – Вкраїна, Україна), обороняли її перед різними наїзниками; другі – побудували на цій землі державу; треті – розвивали могутність цієї держави; четверті – втрачали її і попадали в неволю; дальші ж покоління знову піднімалися на борню за визволення. Кожне з цих поколінь щось внесло в нашу загальну скарбницю. І ми кладемо собі за взір усіх борців за волю України, усіх її героїв, вони дають нам силу, віру і приклад. Так само наше ставлення до наступних поколінь не є байдуже. Ми ведемо в бій наше покоління не тільки для того, щоб для себе здобути національну Українську державу, а й для наступних поколінь українців. Ми знаємо, що нашими справами, нашою геройською боротьбою дамо могутню духовну поживу для цілого ряду майбутніх поколінь. Ми будемо моральним хребтом української нації на віки.

Нація є найвищою, найширшою і найповнішою формою життя народу. Уся дотеперішня історія, зокрема сучасність, підтверджують, що нема в світі інших тривких суспільних формацій, крім націй.

Нації не є явище історично перехідне, тобто таке, що виникло в час капіталістичного періоду і в пізнішому часі мало б відмерти (так твердять однаково і комуністи, і ліберали). Нації – з розвитком цивілізації, культурних умов життя, з розвитком економіки тільки зміцніли, а не послабли. Ми не бачимо ніде в світі ані найменших ознак, щоб нації, як окремі суспільні твори, зникали, а їм на зміну приходили, наприклад, інтернаціональні формації.

Якщо поміж одинокими націями наступає зближення, то воно випливає не з інтернаціоналістичних ідей, а з тимчасових спільних інтересів цих націй (спільна оборона перед спільним ворогом тощо). Всілякі проповідування інтернаціоналістичних ідей – це тільки знаряддя в руках імперіалістів для прикриття і виправдання своєї загарбницької політики.

Згідно з міжнародним правом, тільки нації мають право на самовизначення й утворення власних національних держав на своїй етнічній (національній) території. Намагаючись незаконно привласнити українську землю для нещадної експлуатації її багатств і робочої сили українців, іноземні загарбники знищували збройно національну державність українського народу і не допускали насильницьки до її відродження. Вони намагалися переконати навколишній світ і самих українців, що такої нації, як українська, немає в природі. Для того підступними методами ліквідовували національні ознаки українців: мову, звичаї, право, церкву, побут і замінювали на чужоземні. На українській території вводили чужий адміністративно-територіальний поділ, дробили українські землі, штучно приєднували їх до інонаціональних земельних масивів, вивозили з України українців, а завозили чужинців, всіляко заохочували змішані шлюби, розпусту й аморальність, щоб підірвати генетичне коріння української нації та, врешті, її асимілювати. Тих же українців, які чинили опір сваволі окупантів, убивали в найжорстокіший спосіб, аби залякати живих.

На окупованих сусідами українських землях вибудовувалася гнобительська для українців суспільна структура, в якій усі найвищі й найприбутковіші місця займали неукраїнці, а представники корінного народу посідали найнижчі щаблі суспільної драбини: орали, сіяли, будували, працювали на найважчих, найбрудніших роботах, отримували найнижчі прибутки і не користувалися жодним соціальним захистом.

Керівниками вищих рівнів, чиновниками, працівниками силових структур, науковцями, викладачами вузів, лікарями, юристами, економістами, промисловцями й банкірами призначалися переважно чужинці. Таким чином, національне гноблення українців знаходило свій найвищий прояв у гнобленні соціально-економічному. Тому в Україні боротьба за право на національну ідентичність і культуру завжди нероздільно поєднувалася з боротьбою за соціальні й економічні права проти засилля чужинців у владі та економіці країни.

Ця боротьба не завершилася з прийняттям Верховною Радою України Акту проголошення незалежності України 24 серпня 1991 року. З метою приховати перевагу неукраїнців на ключових позиціях політики, економіки і культури в Україні, а також закласти юридичну базу для збереження і зміцнення домінування представників національних меншин у всіх галузях суспільного життя, органами вищого державного управління було прийнято ряд документів. Серед них – Постанова Верховної Ради України від 2 вересня 1993 року №3423-12 про затвердження Положення про паспорт громадянина України. Хоч у цьому положенні сказано, що паспорт "...посвідчує особу власника", проте одна з найважливіших ознак ідентифікації та самоідентифікації особи – її національність – у новому паспорті не відображена. Скасування графи "національність" у паспорті стало підставою для ліквідації такої ж графи у свідоцтві про народження. Так десятки мільйонів українців формально стали людьми без національності. Однак це був тільки початок. Наступною ланкою ліберального ланцюга на українській шиї стала преамбула Конституції України 1996 року, проголошеної від імені "...Українського народу – громадян України всіх національностей".

Але національність – це кровноспоріднений зв'язок між людьми. Громадянство ж – це не кровний з народом, а юридичний зв'язок особи з державою, яка виникла не внаслідок діяльності сил природи, а внаслідок діяльності людей договірного чи насильницького характеру. Громадяни держави різних національностей складають в сукупності не націю, а населення країни.

Ототожнення Конституцією України української нації з населенням призводить до важливих юридичних наслідків: міжнародне право знає принцип самовизначення націй, а не населення. Проголошення населенням якоїсь території власної держави – це сепаратизм. Сепаратизм є поняття одіозне для всіх держав і трактується як зрада, чому й викликає до себе негативне ставлення й вороже відношення. Преамбула Конституції України підводить проголошення незалежності України під сепаратизм. Це підмічено й за межами України. Так, у Росії видано кілька книг під загальною назвою "Украинский сепаратизм в России", автори яких заперечують існування української нації як етнічної спільноти. "Украинец" – изначально не этническое, но политическое понятие". Вказують при тому на Конституцію України" і небезпідставно. Тому неприпустимо розкривати поняття "нація", "народ" через категорію громадянства.

Проте меншостеві будівничі "незалежної" України і далі подібними шахрайствами вперто ліплять "політичну націю", як нещодавно творили "радянський народ". Однак т. зв. "політична нація" – це словоблуддя, пропагандистська диверсія, а не науковий термін. Побудова в Україні "політичної нації" означає для українців закріплення навічно такої соціальної структури суспільства, в якій "волкови", "ахметови", "суркіси", "коломойскіє", "табачники", "рабиновичі" будуть депутатами Верховної Ради України, міністрами, мільйонерами, а "іваненки", "петренки", "бенюки" залишаться чорноробами.

У цих умовах завдання українських націоналістів – організувати український народ на рішучу боротьбу за своє остаточне національне й соціальне визволення з-під ярма доморощеного та міжнародного "ліберального" інтернаціоналу, за українську владу на українській землі в інтересах насамперед корінної української нації.

ДЗВОНИ ЧОРНОБИЛЯ

РОКОВИНИ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ КАТАСТРОФИ У ЛЬВОВІ

26 квітня, у день 20-тих роковин чорнобильської катастрофи, члени Львівської міської організації Конгресу Українських Націоналістів спільно з громадськими молодіжними організаціями міста і священиками християнських церков пройшли скорботною ходою вулицями Львова.

Відслужено три молебні: біля пам'ятника жертвам комуністичних злочинів – за померлих, біля фігури Божої Матері – молебень подяки до Богородиці, біля пам'ятника Т. Шевченку – за Україну. Молебні відслужили архієпископ УГКЦ Ігор Возняк, єпископ РКЦ Мар'ян Бучек.

З ініціативи Студентського братства Львівської Національної Академії мистецтв та ЛМО Конгресу у день сумного ювілею відкрито виставку студентських робіт, до якої активно прилучилися студенти ЛНАМ. На цьому заході було оголошено переможців конкурсу. Першу премію присуджено живописному полотну під назвою "Надія" Василя Коровицького. Вручено також премії за другі і треті місця.

Голова ЛМО КУН Микола Пшевлоцький відзначив високий рівень творів образотворчого мистецтва, в яких щиро прозвучала тема Чорнобиля – тема, несумісна з байдужістю, і нагородив переможців грошовими винагородами, дипломами та подарунками.

Увечері біля пам'ятника Т. Шевченкові відбувся мітинг, організатором якого виступила ЛМО КУН. До його початку на майдан прибула скорботна колона молодіжних організацій. Її учасники несли символ "ХХ" з червоних і чорних стрічок, в центрі переплетення яких йшла дівчинка-ангел з оберемком квітів. На мітингу виступили представники Союзу "Чорнобиль", Управління у справах сім'ї та молоді ЛОДА. Після зачитання вірша Володимира Шовкошитного "Чорний лелека" Ігор Данилиха з ЛМО КУН зазначив, що в історії України Чорнобиль став своєрідним рубіконом, який поділив нас на "до" і "після". Також було зазначено, що потрібно зробити все необхідне, щоб Чорнобиль не повторився і не проріс бур'яном у наших душах.

У мітингу також взяли участь представники духовенства, партій Народного руху України та Християнсько-демократичного союзу, Студентського Братства ЛНАМ, "Просвіти НУ "Львівська політехніка", НСОУ "Пласт", Молодіжного Націоналістичного Конгресу, громадської організації "Діти Чорнобиля".

Майстрині автентичного співу з вокального тріо "Коралі" заспівали присутнім кілька сумних пісень поліського краю. На закінчення присутні разом з пластунами запалили свічки пам'яті, якими було викладено панно на камені біля підніжжя Кобзаря з зображенням дзвону з хрестом, сповитого орбітами смертоносного атома.

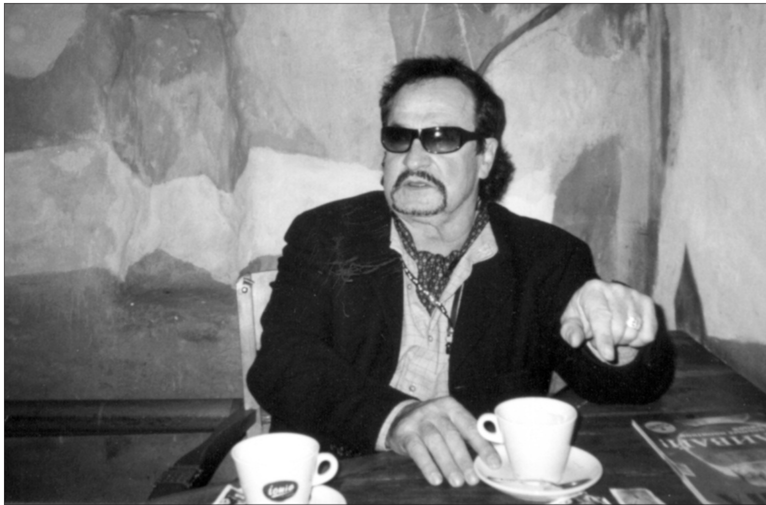
Ім'я Юрія Покальчука достатньо відоме шанувальникам сучасної української та зарубіжної літератури. Бо, крім того, що пан Юрко Покальчук цікавий український письменник, він ще й перекладач-поліглот, який вільно володіє польською, англійською, іспанською, французькою, чеською, німецькою, індонезійською мовами, а також розмовляє на хінді та урду. Він перекладав Хемінгвея, Селінджера, Борхеса, Кортасара, Амаду, Маріо Варгаса Льосу, Кіплінга, Рембо та багатьох інших. Покальчук – натхненний мандрівник, змолоду він побував в Індонезії, брав участь в Нікарагуанській сандиністській революції, знайомився з братами Че Гевари в Аргентині, а згодом подався на далеку радянську Північ, де полював на оленів. І ми сподіваємося, що багато мандрів та цікавих пригод в нього ще попереду. Крім того, пан Покальчук відомий як соліст львівської рок-групи "Вогні Великого Міста", також він інколи виступає з групою "Мертвий півень".

Ми зустрілися з Юрком Покальчуком в клубі-кафе "Купідон", що розташований у Києві на вулиці Пушкінській. У вільний від подорожей час він працює арт-директором цього затишного куточка.

ПОРТРЕТ ЗБЛИЗЬКА

ПИСЬМЕННИК ЮРКО ПОКАЛЬЧУК: "ЛЮБОВ – РУШІЙНА СИЛА"

– Чи вважаєте Ви себе людиною, яка здатна на ризик?

– Так. Безперечно. Я завжди був здатний на ризик, і тільки ризикуючи, я щось в житті своєму зробив. Я дуже багато разів йшов на ризик під час військових дій, про що вже не раз писав. Ризикував, спромагаючись витягти з кримінального світу підлітків, якими я опікуюся понад п'ятнадцять років, будучи куратором Прилуцької виховної колонії. Кілька разів це вдавалося – і зараз я витягую одного хлопця, сподіваюся, що це мені вдасться. Це не просто – двічі пограбували мою квартиру, двічі я мав розчарування, мав драми. Я пробую дати кожному з цих хлопців, якими опікуюся, світло, а чи зможе він його побачити – це його життя. А я їх тягну нагору – і це щоразу ризик. Є серед моїх колишніх вихованців ті, що зараз здобувають вищу освіту або працюють. Коли їм всього по 15–16 років, хочеться простягнути руку, підтримати, щоб стали на ноги.

– У молоді роки Ви дуже багато подорожували – були в Індонезії та країнах Латинської Америки. Які події, свідком котрих вам довелося бути, залишили найсильніше враження?

– Найсильніше – це війна в Нікарагуа. Уявіть знищене американською авіацією село, в якому вбили п'ятнадцятирічного підлітка – ідея революції спонукає багатьох людей, особливо молодь, до самопожертви. Коли я стикався з моментом загибелі чи самопожертви в ім'я високої ідеї – я відчував найбільше хвилювання. Я написав цілу книжку про Нікарагуанську революцію. Хоча я можу дивитися на це критично, бо я є абсолютним послідовником Че Гевари. Я познайомився з його братами в Аргентині, зустрівся з його нареченою, побував у школі, де він вчився – я бажав знати про нього все, щоб зрозуміти, чому багатий підліток був здатний пожертвувати всім заради ідеї. Події в Нікарагуа – це продовження чегеварівської лінії. Момент тодішнього людського піднесення не можна порівняти ні з чим, хіба що з нашим Майданом.

– А як зараз Ви дивитесь на події, що відбувалися на Майдані?

– Я вважаю, що треба на це дивитися з історичної точки зору – Майдан був першою за багато років можливістю і реальністю об'єднання українського народу заради ідеї. Народ повстав проти бандитизму. Але сьогоднішня ситуація мені не подобається, вона нікому не подобається. А тодішня – якби ті виграли – була би в сто разів гірша. Спочатку Янукович зовнішньо здавався більш мужнім, але Ющенко показав себе справжньою особистістю. Прихильники Януковича самі були винні в тому, що програли. Після інциденту з яйцем він поводився як штучна лялька, виявився не тим, за кого себе видавав. Нині ця політична розборка є класичною ситуацією, яка відбувається після кожної революції. Це завжди було так – згадайте Французьку революцію, після якої Робесп'єра було страчено. Слабкі люди – всі разом захотіли влади. Так, вони всі разом стояли на Майдані – один мав гроші, інша бажала влади, той образився, що його не обрали на посаду, про яку мріяв... Прикро. Але за своєю суттю революція була знаменною, важливою подією в історії України. І я ніяк не шкодую свого часу, грошей, всього, що я віддав заради цього – отут у мене в "Купідоні" по двадцять п'ять чоловік жили та годувалися, а вдома по дванадцятеро студентів вдень відпочивало. Я провів на Майдані весь час – я не пхав себе, я не бив себе в груди і не рвався, щоб мені дали медаль – мені не треба ніяких медалей. Я вважаю, що це ганебно – роздавати медалі за революцію. Я найбільше поважаю Олега Скрипку, який відмовився від звання заслуженого артиста, тому що за революцію не дають "заслужених артистів". Це було за радянської влади – але це не є правильним. І Олег Скрипка в цій ситуації виявив себе абсолютно порядною в моральному сенсі людиною, бо ми не за це боролися. Я вважав, що мушу триматися в тіні – я пішов з двадцятирічними хлопцями проти прихильників Януковича, я мав би зняти окуляри, бо готувався до бійки. Але мені це не вдалося, бо були зайняті руки – ми тоді стояли біля будинку Кабінету Міністрів і дивилися обличчя в обличчя. Це я пам'ятаю. В моєму житті було багато моментів ризику, коли я в спецназі був, коли падав з парашутом, а він не розкривався. Але ці події – для мене найважливіші.

Я сьогодні певним чином людина аполітична, я займаюся мистецтвом, в мене є підлітки, про яких я піклуюся у виховній колонії, в мене дуже багато справ, які напряму не стосуються політики. Я вважаю, що завдання митця – це робити речі, які працюватимуть на державу позаполітично.

– А які почуття покликали Вас поїхати на Північ та зробитися мисливцем?

– Можна сказати, інстинкт самозбереження. Бо в ті часи – наприкінці сімдесятих-початку вісімдесятих років можна було тут щодня очікувати, що тебе просто посадять за власні переконання, якщо ти не догодив владі, якщо ти не був слухняним. Всіх моїх знайомих пересадили, а, крім того, я почав задихатися в тому колі, що мене оточувало. А коли я починаю задихатися – я роблю будь-яким засобом отвір і виходжу на поверхню, в мене так було багато разів в різних ситуаціях. Мені тоді не дали захистити докторську дисертацію. В мене вийшла книжка "Сучасна латиноамериканська проза", але її не зарахували – треба було писати окрему роботу російською мовою. Це вже була готова дисертація. А позаду мені дихали в спину товариші "в цивільному", тож після п'яти обшуків та допитів я зрозумів, що ну їх всіх... Повернувся я до Києва вже коли загроза, що мене посадять, спала.

– Це був такий романтичний порив – податися на Північ?

– Це було абсолютно практичне рішення. Я поїхав на чолі будівельної бригади. Спочатку було дуже важко – перші півроку... Останній рік я працював мисливцем на оленів. Коли я вперше опинився в Норильську, де у травні довкола лежав сніг і не було жодного дерева, тільки голі будинки, було якось дивно – сонце не сідало, але вночі всі спали. Я там провів чотири роки і ніколи про це не пошкодую. Я клав бетон важкою лопатою по дванадцять годин. Я вважаю, що кожному письменнику було б корисно попрацювати хоча б кілька місяців руками, щоби знати, як робітничий клас заробляє свої гроші. Коли одна жінка спитала мене – чи не жаль мені оленів, які такі гарні, а я їм голови рубаю. Я сказав, що мені було шкода перших двох, але коли цим займаєшся півдоби майже без перерви, то який там уже жаль? В оленів шия – метр завширшки, а мені треба триста п'ятдесят оленів підготувати за ніч. А освіжувати їх – це жахлива робота! Важчої не було роботи, ніж на цій бійні. Але я завжди хочу все знати. В мене взагалі було бажання пізнавати далекі краї: я побував у 38 країнах, я знаю 12 іноземних мов. І найбільш важлива країна в моєму житті зараз – це зона, тюрма. Вже 15 років я працюю з тими хлопцями. Ось я опікуюся зараз хлопцем, Максимом, і кажу, що то вже останній буде, а мені там кажуть – "твої вихованці колишні вже в інститутах вчаться, то ти це візьмеш когось наступного і будеш тягнути...."

– А як Ви почали редагувати літературний часопис "Горизонт" в колонії для малолітніх злочинців у Прилуках?

– Я сам придумав цей часопис для них.

– Як Ви знайшли з ними контакт?

– Я з ким хочеш знайду контакт. Історія дуже проста – 17 років тому, співпрацюючи з редакцією газети "Молодь України", я писав про свої подорожі в Нікарагуа. І ось почув в редакції, що відкрилася нова колонія для малоліток в Чернігівській області, і треба, щоби хтось туди поїхав та зробив репортаж. Я запропонував, що можу туди поїхати. І поїхав. Тоді там було 800 чоловік, а зараз – 300. Після мого виступу пацани ще двічі просили, щоб я виступив перед ними. Розповідав про закордон, де тоді ще ніхто не бував. А наприкінці один хлопець каже: "Дякуємо вам за виступ. Від імені всіх хочу сказати, що ви перший, хто розмовляв з нами по-людськи. І ми вас дуже просимо – приїжджайте до нас ще". Я навіть розгубився і кажу, що я зайнятий чоловік і в мене ніколи немає часу. А він каже: "В нас багато часу і ми будемо вас чекати, коли ви зможете приїхати". І ця фраза мене змусила приїхати вдруге. Мені принесли чиїсь вірші, я зібрав хлопців, які казали, що щось пишуть, і зробив літературний гурток. А потім, коли приїхав уже вчетверте, я придумав робити з цих творів самвидавівський часопис, який я назвав "Горизонт", тому що горизонт життя – попереду. І ми видавали його років сім. А потім на пропозицію одного московського журналіста я написав статтю для "Литературной газеты". (Він попросив написати так, ніби головний герой статті потрапив у 14 років на зону і вийшов звідти з кримінальною психологією та гомосексуальним досвідом, бо малолітнім хлопцям на зоні ніяк не дають розвиватися). Цей журналіст випустив мою статтю під назвою "Детская тюрьма". І тут піднявся такий скандал! Нічого особливого там не було. Це було в 1992 році. І дали вказівку не пускати мене до колонії, хоча я приїжджав двічі. А тоді перестав їздити – якраз почалися мої постійні закордонні поїздки. І я не їздив туди 6 чи 7 років. Але мені хотілося приїхати до них. А коли я почав працювати в Національній Раді з питань телебачення та радіомовлення, то домовився з першим телевізійним каналом, що ми поїдемо туди. І от коли я зустрів знову цих хлопців, вони кажуть: "Куди ж ви пропали?! Ми на вас так чекали!" Журнал видавали після мене в рукописному вигляді ще три роки і писали "головний редактор – Юрій Покальчук". Це мене вразило. І ось я повернувся до них, і вже шостий рік я знову з ними. Мені сказали: "Юрію Володимировичу, за ту статтю у вас тепер тут пожиттєвий строк". Зараз я видаю цей часопис у друкованому вигляді. Я люблю цих дітей. Переважно там перебувають діти без батьків або в яких батьки позбавлені батьківських прав. Діти вулиці – вони і винні, і невинні. Принаймні, я зробив духовність для них престижною. Всі хочуть надрукуватися в журналі. Вони пишуть вірші або пишуть про своє життя. Там такі сповіді! Це просто жах! Я кажу, як ти таке зробив?.. А він відповідає: "Дядю Юра, сприймайте мене таким, яким я є, якщо я вам подобаюся..." Один хлопець прибігає до мене в п'ятий раз за один мій приїзд і каже: "Я просто хочу посидіти з вами поруч". Оце моя робота. І я особисто вважаю, що духовність вони не втрачають. І я дуже вдячний їм за всю їхню любов та віддачу, яку ні з чим не можна порівняти. Я їду до когось з їхніх батьків та фотографуюся з ним – хай, може, він останній алкаш, але я везу цю фотографію його дитині до зони... Я бачу їхню радість та сльози на очах – оце і є справжнє життя... Я дотикаюсь до чогось справжнього, я навіть не можу цього пояснити, але я роблю якісь речі, які не можна просто пояснити, чому це... Тому що так треба.

– Моральні речі.

– Може, дехто не розуміє цього. Ось я їду до хлопця і думаю, що він же чекає на мене: заходжу на базар та купую якісь спортивні штани за 20 гривень та шорти за 15 гривень (це літом було). Приношу йому та кажу: "вдягай". А він так дивиться на мене: "Юрію Володимировичу – та ви що!" І йому сльози навертаються на очі, він каже: "Я додому писав, щоб вони мені нічого не надсилали, бо я сам в усьому винен, а матері треба операцію робити, а в нас немає грошей". І очі в нього засвітилися. Я розумію, що вгадав. І це світло в очах – то найдорожче!

– Скажіть, будь ласка, чи виправдовує Асоціація українських письменників (АУП) сьогодні ті цілі, що були покладені на неї з самого початку?

– Насправді жодна митецька організація не виправдовує такого роду цілі, тому що основною ціллю письменницьких організацій в усьому світі є тільки захист авторських прав. Продовження радянської лінії – ставити якусь мету, займатися розвитком якихось ідеологічних засад – це все нісенітниці! Тому що письменники всі – індивідуалісти, їх неможливо привабити та об'єднати якоюсь однією ідеєю. АУП свого часу, на противагу Національній спілці письменників України, підтримала громадську організацію "Пора" (прохання не плутати її з однойменною партією), я сам вступив туди разом з кількома представниками АУП. А взагалі я не хочу вступати в жодну партію і ніколи не піду в політику, бо не можу витримати, щоби мною хтось колись почав керувати. Стосовно АУП: ми підтримали декого з молодих письменників.

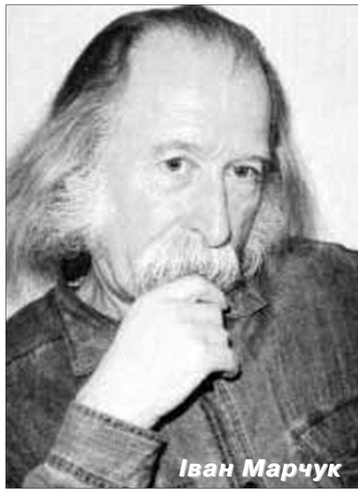
Проводимо час від часу в "Купідоні" творчі вечори. Я вважаю, що якщо когось розчаровує ця ситуація – запропонуй особисто, чого ти бажаєш. Що треба зробити Римаруку з Покальчуком (зараз він – президент АУП, а я – віце-президент) для тебе. Розумієте, ніде в світі цього нема, що ти вступив в письменницьку організацію, а вона тобі щось була винна за це. Це в нас ще спрацьовують старі стереотипи радянського часу. Бажання пасивного отримання якихось дивідендів неможливо здійснити.

Закінчення на 8-й стор.

ВИСТАВКА

МАРЧУК ЗБЛИЗЬКА І В ЕВОЛЮЦІЇ

Олег ШАГАН

Навіть людей, добре знайомих із творчістю Івана Марчука, які далеко не вперше бачать його роботи, вражає неповторна творча манера майстра, притаманна тільки йому унікальна техніка. З погляду глядача (бо її секрети майстер тримає в таємниці) зображення на Марчукових полотнах вкрито безліччю ниток олійної фарби. Зблизька це виглядає мерехтінням цілої низки шарів кольорового павутиння, майстерно накладених один на одного, – із відстані ж сприймання ця техніка надає зображеним мотивам, залежно від авторської волі, або чітких рис, або ж ледь вгадуваних, але зображення в будь-якому випадку набуває не так об'єму, як радше глибини. Учергове насолодитися роботами майстра можна цими днями в Українському домі, де експонується його виставка і де творчість Марчука представлена у тяглості, в розвитку.

Прикметно, що в сімдесяті-вісімдесяті, у пору найвищого розквіту творчості митця, його полотна буквально "втратили" буяння кольорів, нерідко Марчук писав майже чорним по чорному, вловлюючи найтонші півтони й відтінки, що було надзвичайно вражаюче – можливо, справді геніально. У дев'яності ж виразно помітно, як кольори плавно повертаються до майстра, а в двотисячних він навіть дещо видозмінює техніку, вже "на повні груди" насолоджуючись

барвами. Такі нові роботи, як "Експресії", "Виходять мрії з берегів", радше наближаються до традиційних кольорових абстракцій, творчості Марчука досі непритаманних.

Утім, не всі його прихильники схильні захоплено сприймати ці видозміни, довше простоюючи саме перед класичними Марчуковими полотнами. А їх, класичних, представлено на виставці, на жаль, небагато – більшість, здається, вже давно зберігається в найкращих закордонних музеях та приватних колекціях.

Так чи інакше, спілкування з полотнами майстра подарувало справдешню насолоду всім, хто відвідав виставку. Шкода тільки, що інформації про неї, як це, на жаль, водиться, вкрай мало, та й про те, аби її повезти в інші міста України, теж наразі мови нема.

ПОРТРЕТ ЗБЛИЗЬКА

ПИСЬМЕННИК ЮРКО ПОКАЛЬЧУК: "ЛЮБОВ – РУШІЙНА СИЛА"

Закінчення. Початок на 7-й стор.

Насправді основна проблема полягає в організації захисту авторських прав. Але я певен, що існування альтернативного Спілці письменників об'єднання завжди добре, бо не може бути лише одна організація чи одна партія.

– Чи виконуються зараз ті цілі, що були поставлені Вами за час роботи на посаді члена Національної Ради з питань телебачення та радіомовлення?

– Частково виконуються. Нинішня Національна Рада в великій мірі більше відповідає тим напрямкам діяльності, які я запропонував свого часу, і я думаю співпрацювати з ними і далі по лінії культури телерадіопростору України, який мені дуже не подобається і зараз. Але у зв'язку з політичною нестабільністю весь час не вдається поставити ці питання жорстко. А їх треба ставити, бо відчувається момент якогось брутального несмаку в рекламі, пропаганда ґвалтування – аж ніяк не еротики (краще була би просто еротика!) і цих постійних бійок, коли б'ють мордою об асфальт. Всі ці російські бойовики – негативні, агресивні. Нічого святого нема. При радянській владі той самий Міхалков випускав гарні, позитивні фільми, але він збожеволів на старість, те що він тепер демонструє – я не можу дивитися, вимикаю телевізор. Хіба ніде людей нормальних не залишилося – самі бандити довкола? Розумієте, телебачення – це колосальний засіб виховання молоді, виховання смаків. Бо книжок сьогодні читають мало, а телевізор дивляться всі.

– Чи продовжуєте Ви зараз виступи з групою "Вогні великого міста"?

– Звичайно! Я сподіваюся, що ми будемо працювати весь час. Може, ми не дуже часто виступаємо, але робимо це постійно. Якщо робиш щось для душі, то не головне, як воно поширюється. Диски наші добре розпродаються. Я дуже люблю цю роботу. Праця з музикантами мене в певному сенсі ошляхетнила. Групова робота допомагає позбавитися індивідуалізму, притаманного авторові тексту. Музична робота допомогла мені почути слово. Я почав ламати слова та робити джазові речі. Раптом ти починаєш бачити інший світ. Я не заздрісний, в мене нема проблем, чи хтось з моїх колег кращий.

Нещодавно виникла ідея зробити концерт на підтримку НАТО. Ми їздили до штаб-квартири НАТО в Брюсселі разом з іншими українськими творчими колективами. Мене переконали, що це є потрібна для розвитку України організація як система колективної безпеки. В нашій ситуації з російським газом я абсолютно підтримую ідею перспективи входження України до НАТО, бо коли всі разом і когось одного зачіпають, то всі стають на захист країни-члена НАТО. В Європі війни бути не може – інакше всім буде кінець. І це нормальний крок. Бо саме ЄС врятував українську ситуацію з газом.

– А над якою книгою Ви працюєте зараз?

– Книжка моя називається "Хуліган". Це нарис про життя підлітків, які їдуть у вагоні до колонії. Їх семеро – сім різних доль. І чому вони потрапили сюди, і хтозна, що буде далі... Це дуже болючі речі і дуже жорстокі. Там є і насильство, і секс, і злодії... Але в цій дуже жорсткій книжці немає жодного фальшивого слова. В цій книжці я відповідаю за кожний факт. Який сенс? Я хочу продемонструвати нашому суспільству (я весь час пишу про це в своїх статтях та промовляю у виступах), що злочинна байдужість у ставленні до безпритульних (незважаючи на всі демократичні завоювання, але жорстка радянська влада такого не допускала) – це страшна недбалість... Мусить бути жорстка поліційна система – треба всіх безпритульних дітей забрати з вулиць і направити до будь-яких інтернатів, бо наркотики, проституція, злочинність та вбивства – це все починається серед безпритульних. Я це знаю. Діти в 16 років не вміють читати-писати. Моя книжка – це крик до держави: "Подивіться, що довкола робиться. Завтра вже буде пізно – вони будуть нас грабувати та вбивати, ґвалтувати наших дітей, бо вони зараз ростуть при дорозі".

– Чи вірите Ви в любов?

– Для мене це є найбільшою цінністю, тому що любов, як писав Данте, "рухає сонцем і світилами", і я в цьому переконаний. Вона не мусить бути одномірною, я не вірю лише в існування сексуальної привабливості. Просто якщо секс і любов поєднуються – то добре. Любов – рушійна сила. Якщо тобі байдуже – ти не будеш цього робити. Я намагаюся підтримати цих дітей, щоб вони побачили, що є щось інше, крім злиднів довкола. Це є любов. В мене є прекрасна донька, яку я дуже люблю – вона читає всі мої книжки, навіть скандальні сексуальні історії. Я люблю і поважаю всіх своїх жінок, бо не можна відкидати ті почуття, що колись робили нас щасливими. Я сподіваюся, що поки я живий, в мене завжди буде можливість когось любити. Я би всім цього бажав – когось любити, щоби рухатися вперед.

Розмовляла
Анна ЛОБАНОВСЬКА

ВІД АВТОРА

«М'ЯТЕЖНИЙ» ЄВРОПЕЄЦЬ

Катерина БОРИСЕНКО,
літературознавець

Цікаво, чи замислювалися ви бодай інколи над тим, якою могла би бути наша культура, аби в її розвиток брутально не втручалося те, що називається банальним словосполученням "історичні обставини"? І чи не занадто часто ми просто ховаємося за цією фразою, не бажаючи заглибитися в суть речей. Можливо, не тупцювали б ми роками, ба, навіть століттями, на одному місці, якби мали сміливість звинуватити в наших бідах не оті безликі "історичні обставини", а самих себе.

Недавно довелося перечитувати статтю Пантелеймона Куліша, присвячену Іванові Котляревському, де, аналізуючи стан в Польщі та Україні на початку XIX століття, автор вказує, що за ситуації втрати держави польська культура "мобілізувала" зусилля, аби не дати забути народу величного минулого, натомість ми дозволили змалювати з себе огидну карикатуру. Тож, певно, "історичні обставини" не винні. Той таки Куліш вказав українським поводирям на чимало таких нюансів, а вони, замість прислухатися, тяжко образилися на Панька Олельковича. А про його ж таки ідею "європейськості" культури взагалі призабули. З новою силою вона зринула в постреволюційні 20-ті роки XX століття. Про неї активно заговорили київські неокласики й Микола Хвильовий.

Література, "народжена революцією", потребувала грандіозних змін, і це чудово зрозумів "м'ятежний комунар" (як він сам себе називав) Микола Хвильовий. Народжений 13 грудня 1893 року, він говорив про число 13 як своє улюблене, витлумачуючи його символіку як Бог (1) і Любов (3), а відтак вбачав у ньому знак ідеальної гармонії. Саме пошук гармонії, цілісності став конструктивантом його творчості, саме цього прагнув він і в житті. "Я шкодую, що не став таким шикарним, як леопард", – зізнавався він, маючи в основі порівняння – як взірець досконалості – візерунчасту шкіру звіра. А ще ненавидів житейську сірість як руйнатора гармонії, тому яскраво промайнув у своїх "Арабесках" "феєрверками гіперболізму крізь темряву буденщини".

Замолоду втягнений у вир революції, Микола Хвильовий щиро вірив у її ідеали, відчуваючи в них нові можливості для своєї "республіки". Він бачить революцію "сіроокою, гарячою юнкою", "мятежною нареченою", що приведе в світ нове життя.

Письменник шукав нових шляхів розвитку української культури. З його подачі у середині двадцятих років розгорнулася "літературна дискусія", у якій сам Хвильовий послідовно обстоював позицію "європейськості". Ба більше – він мріяв про новий ренесанс, котрий, за його переконанням, має розпочатися на українських теренах.

У ті неспокійні роки він рішуче виголошував: "Геть від Москви! Геть від московських задрипанок!" Маючи передовсім на увазі "Москву кабацкую" з її п'яним угаром, брудом і гидким міським фольклором (до речі, щось на кшталт сучасного "шансону"). Ні, не таку революцію хотів бачити автор. Для нього вона була передовсім поштовхом до нового світлого життя, до омріяної "загірньої комуни". Тому наполегливо повторював: "Геть від Москви!"

Хвильовий прагнув зорієнтувати українську літературу на європейські зразки, він постійно говорить про "фавстівський тип" людини як цілісної гармонійної особистості, натомість "галлерею лишних людей" в російській літературі вважав ґалереєю звичайних нероб.

За всі ці думки йому довелося розплачуватися... Численні утиски, приниження, вимоги самозречення, а ще арешти друзів переповнили чашу терпіння. Постріл у скроню 13 травня1933 року перервав життя романтика революції... і став фактичним присудом тогочасній системі, отим "історичним обставинам", котрі могли знищити людину, але не віру в ідеали.

Відтоді минуло понад сімдесят років, а висунуті ним гасла не втратили своєї актуальності, українське суспільство й досі вагається, обираючи між Європою і шароварною "просвітою", намагаючись як за рятівне коло вхопитися за нові "історичні обставини", котрі розв'яжуть проблему. Хоча, врешті-решт, час вирішувати самим.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 120 000 примірників
Ціна договірна